

Truyện một người đàn bà góa trẻ tuổi của Nhật - Linh

(Tiếp theo)

PHẦN THỨ HAI

I

THẮY trong bóng tối giá lạnh. Nhưng cảm gương ra ngồi ở bàn về phía có ánh nắng lọt vào.

Nàng thông thả chải tóc và mở hộp phấn mà đã lau lăm nàng chưa dùng đến. Nàng cầm cái quả bóng chấm nhẹ lên hai gò má rồi cỡi cúc áo cánh chấm dần dần xuống cổ, xuống vai. Trên da lạnh, nàng khoan khoái đưa đi đưa lại cái quả bóng êm ấm; trước mặt nàng, bụi phấn thơm bay tỏa ra trong ánh nắng và làm mờ bóng nàng trong gương.

Nghe tiếng động trong màn. Nhưng quay lại nói đùa với con:

— Thôi chú mình dậy thôi chứ. Dậy sang xem dì Phương mặc áo đẹp. Dậy xem cô dâu.

Thấy vú già vào, nàng bảo lấy quần áo mặc cho Giao. Vú già nhìn Nhung mỉm cười nói:

— Đã lâu lắm con mới lại thấy mơ đánh phấn. Trông mơ trẻ hẳn đi.

Nhưng không ngượng vì câu bình phẩm của vú già; nhân dịp Phương về nhà chồng, nàng cho việc đánh phấn và trang điểm là rất tự nhiên, là một việc cần nữa.

Vú già nói:

— Một nhà này đi đủ hai họ.

Nhung hỏi:

— Ai đi bên nhà giai?

— Bầm mơ, ông giáo.

Hỏi vậy, song Nhung đã biết Nghĩa đi phù rể từ lâu; hai người đã bàn bạc và đã định trước với nhau sẽ coi đám cưới của Phương như đám cưới tưởng tượng của riêng hai người. Những người đương yêu thương hay dễ tưởng tượng. Nghĩa bảo Nhung:

— Anh sẽ là chú rể mà em sẽ là cô dâu.

Nhung may một chiếc áo mới để đi đưa dâu và nàng có ý chọn một thứ lụa màu phớt hồng tương

tự như màu áo của Phương định mặc hôm về nhà chồng. Nhưng mặc chiếc áo mới, ngắm bóng mình trong gương, tự bảo:

— Trông mình như một cô dâu. Nhưng bao giờ cho thành một cô dâu thật sự?

Nghe câu nói khoan dung của bà án, nàng thấy trong người nhẹ nhõm: hình như mẹ chồng nàng chỉ mong cho nàng được sung sướng và sẵn lòng để cho nàng tự tiện muốn xoay sở cuộc đời ra sao thì xoay. Bao nhiêu cái bỏ

Thấy bà án đứng ở hiên, Nhung dắt con ra xin phép mẹ chồng sang bên nhà. Bà án ngắm nghía con dâu, vừa cười vừa nói, giọng thành thực cảm động:

— Con dâu tôi, bao nhiêu năm mới lại mặc chiếc áo màu.

Nhung cúi xuống xoa đầu con.

buộc như không có nữa; cuộc đời thành ra giản dị, dễ dãi, ai muốn sống thế nào tùy ý, miễn sao thấy được hạnh phúc.

Mắt nàng tình cờ nhìn vào đôi giày của nàng, đôi giày kiểu mới mũi lẹp lánh cườm bích và chiếc quần lụa kim cương trắng nõn và

bóng loáng rủ xuống che khuất bàn chân. Vì chưa quen nên nàng thấy những thứ ấy sang trọng quá. Nàng lo lắng tự hỏi:

— Mình ăn mặc thế này thái quá chăng?

Nhung ngừng lên xem ý tứ mẹ chồng và nhắc tà áo vắn về trong hai ngón tay, nói:

— Thứ nhiều này họ bán «son» rẻ lắm, mẹ ạ. Có tám hào một thước. Nhưng họ chỉ còn có hơn ba thước, vừa đủ một áo.

Bà án nói:

— Tao trông thứ hàng này hơi giống cái áo của cô Phương mới may hôm nọ.

— Thừa mẹ, giống màu nhau.

Bà án nói đùa:

— Khéo không người ta trông cô lại lẫn với cô dâu nhé!

Tuy là câu nói đùa nhưng Nhung chắc rằng mình còn trẻ lắm, trẻ như Phương, nên bà án mới thốt ra câu nói đùa như vậy. Bà án sợ mình nói câu ấy không được đúng đắn, nên vội nói chữa:

— Hai chị em ăn mặc giống nhau như thế, cô dâu đỡ ngượng.

Ngắm nghía một lát, bà lại nói tiếp:

— Màu áo đẹp, nhưng phải cái rọ quá. Ngày thường không mặc được. Thôi con đi, không chậm.

Nhung đã hiểu là bà án muốn bảo khéo rằng nàng chỉ được phép mặc hôm nay, còn những lúc khác, thì nàng không nên mặc chiếc áo màu rực rỡ và trai lơ ấy. Muốn tỏ cho mẹ chồng biết rằng mình cũng đồng ý với mẹ chồng, nên trước khi đi, nàng nhìn áo nói:

— Con mặc chiếc áo lõe loét khó chịu quá. Mai lại bỏ hòm thôi.

Tuy đã nói câu ấy rồi, mà nhìn về mặt bà án, nàng vẫn còn tưởng như bà án đương lo lắng ngắm nghía:

— Hình như mơ tú độ này khác trước nhiều.

Nhung dắt con đi nhanh qua vườn; ra đến ngoài đường làng, khi đã khuất mắt bà án, Nhung

LE SALON DE COIFFURE TRAC

86, Rue du Chanvre - Hanoi

reçoit:

Tous les jours de 7h jusqu'à 22 h

Sauf Lundi matin

à partir de 10 heures seulement

Le seul salon

qui vous garantit: Confor
Propreté et Travail soigné
à peu de frais